

Simons: *Secret notes* (Vioolconcert nr. 2) op. 19; *A tí te toca* op. 23; Symfonie nr. 1 op. 26. Respectievelijk Marijn Simons met het Radio kamerorkest o.l.v. James MacMillan, Anna en Ines Walachowski met het Akens symfonie orkest o.l.v. Marcus Bosch en het Gelders orkest o.l.v. Martin Sieghart. Northwest Classics NWC 412152 (64'21"). 2004/5

U wilt wat nieuws, onbekends, een uitdaging of u kunt niet slapen. U stopt deze cd in de speler. Een componist/violist, twee pianistes, drie heel goede (maar geen top) orkesten met een dominante rol voor het slagwerk doen mee en leveren met toewijding en virtuoos hun bijdragen. Ineens wordt de wereld kleiner want de plaatsen en de muziekjes waarvan u veronderstelde dat ze ver van elkaar waren verwijderd, komen dichterbij elkaar: oost en west, jazz, avant-garde, zelfs rock en conservatief, Noord- en Zuid Amerika, Europa: alles ligt hier pal naast elkaar en lijkt elkaar soms zelfs te overlappen.

Simons (1982) die onlangs de Wim Baryprijs van het Aanmoedigingsfonds voor de Kunsten kreeg, is niet voor een kleintje vervaard. Dat dirigenten als Salonen en Alsop en de Engelse componist/dirigent MacMillan zich over zijn werk ontfermen, zegt wel wat, dat hij überhaupt wordt uitgevoerd, bij de omroep kansen krijgt en nu ook wordt opgenomen, zegt nog meer. In het fraai eigentijds vormgegeven begeleidende boekje wordt weinig over hem vermeld en ook toelichtingen op de gespeelde werken ontbreken vrijwel. Daarvoor moet de geïnteresseerde luisteraar naar de website www.northwestrecords.com (onder 'Library') of naar die van de toondichter zelf, www.marijnsimons.com. Simons' werk mag dan een wat eclectisch karakter hebben (met de groeten van bijvoorbeeld Copland), een eigen stem heeft hij wel.

In het druk krioelende eerste deel van het Vioolconcert dacht ik even van doen te hebben met het werk van een ADHD klant en vreesde ik het ergste, maar het is duidelijk dat eerste indrukken niet steeds de definitieve zijn want het beeld van de jonge componist die zegt vooral in termen van klankkleuren en klanktonaliteiten, in die van kleine motieven die vervolgens tot een groot klankmozaiek worden verenigd te denken en te werken, kantelt in het vervolg van de muziek op deze cd en loopt nergens schrammen of barsten op. Het mooi ingetogen tweede deel van het vioolconcert, het geheimzinnige begin van het tweede en het verstilde van het derde deel van de symfonie zouden zo op een cd onder de titel *Insomnia* ereplaatsen kunnen innemen. 'Symfonie' wijst trouwens op een neiging tot grootspraak: het werk is na 15'34" voorbij; eerder een *Sinfonietta* dus. De delen worden wel telkens wat langer. Maar in de verte verwant met Hindemiths *Die vier Temperamente* en Nielsens Blaaskwintet (waarin ook op maat gesneden van de eerste uitvoerenden de diverse temperamenten langskomen) hebben de drie impressies van gemoedstoestanden als doldwaas, losbandig en weemoedig best iets fraais, impulsief en intuïtief zoals ze hier zijn weergegeven.

Het meeste plezier beleefde ik aan *A tí te toca* (Het is jouw beurt), een aan de Latin jazz ontleend begrip. Een werk waarin vijf Mexicaanse en Cubaanse volksliedjes en dansen door twee piano's (als zangers m/v) en orkest een echte, stijlvolle gedaanteverwisseling ondergaan. Meeslepen en stijlvol. Opnieuw blijkt hoe kleurrijk en toepasselijk Simons weet te orkestreren.

Of de werken bewust in chronologische ontstaansvolgorde zijn geplaatst? Aan de opnamekwaliteit (in DSD SACD vorm) is alle zorg besteed en de verschillen tussen ensembles en locaties vallen aardig weg. Dit is een cd die naar meer smaakt, maar dan liefst wel met meer info zodat het niet nodig is eerst nog websites te raadplegen.

Jan de Kruijff (www.audio-muziek.nl)

Marijn Simons

Regelmatig komen bekenden voorbij – Villa-Lobos, Ginastera, Bernstein – en in die zin zou je de Geleense musicus Marijn Simons (21) een eclectisch componist kunnen noemen. Toch is de muzikale taal met al zijn cross-over, humor en motorische drive meteen herkenbaar: dit is Marijn Simons. Ook op zijn nieuwe cd (NorthWest Classics 412152), met het tweede vioolconcert (*Secret Notes*), het concert voor twee piano's (*A Tí Te Toca*) en de eerste symfonie toont Simons zich een fantasievol toonkunstenaar, die de luisteraar voortdurend uitdaagt en op het verkeerde been zet en daarbij uitersten niet schuwt. Verheven momenten vol intensiteit en spanning worden afgewisseld met loze banaliteit; op ingewikkelde polyfone structuren volgen eenvoudige minimal-musicachtige delen gebaseerd op tonale harmonieën; simpele dansritmen contrasteren met passages vol ritmische complexiteit. De meeste indruk maakt op mij het tweede vioolconcert, mede ook door het geweldige spel van de componist/violist zelf (begeleid door het Radio Kamer Orkest onder James MacMillan) en de puike live sacd-opname in de Vredenburg.

Jos Frusch (Dagblad de Limburger, 17 november 2005)

Verbijsterende Mixturen

Marijn Simons: Secret Notes. Radio Kamer Orkest o.l.v. James MacMillan, Aachen Symphony Orchestra o.l.v. Marcus R. Bosch, Gelders Orkest o.l.v. Martin Sieghart. Northwest Classics.

Donemus, de belangrijkste instelling die zich inzet voor de verbreiding van de Nederlandse muziek, is door onverstand van bestuurders binnen en buiten de eigen gelederen gedwongen zijn cd-productie te staken, en dat is voor menig componist een lelijke streep door de rekening. Desondanks zijn er nog een paar instanties die de vaderlandse muziek een warm hart toedragen, zoals het label Northwest Classics, dat onlangs een cd uitbracht met werk van Marijn Simons, die nu 23 jaar is, maar toch al jaren meetelt als veelbelovend componist.

Die belofte maakt hij zeker waar in de drie symfonische werken die ontstaan zijn in de afgelopen vier jaar. Het is wel even zoeken naar dat soort informatie, want Northwest zweert bij zuinige cd-boekjes en toelichtingen via de website – maar ook die laatste zijn niet al te uitvoerig.

Hoe het ook zij, Simons heeft in elk geval een gave voor het samenstellen van bijzondere klankmengsels. In het concert voor twee piano's *A Tí Te Toca*, rakelt hij de meest verbijsterende, bijna surrealistische mixturen op uit het slagwerk. De piano's komen er naar verhouding wat bekaaid af. Simons is verklaard bewonderaar van Aaron Copland, en dat is goed te horen in dit werk, waarin briljante fanfares en een latijns-amerikaanse swing meer en meer de overhand nemen – zozeer dat je zonder dat lange, wat mistroostige openingsdeel welhaast van muziek voor feesten en partijen kunt spreken.

Secret Notes, Simons' tweede vioolconcert, dankt zijn titel aan het feit dat de componist de opdracht van Esa-Pekka Salonen en het Los Angeles Philharmonic voor anderen geheim wenste te houden. Hij speelt hier zelf de solopartij, en doet dat met verve. Even tierig zijn de eerste twee delen van zijn *Eerste Symfonie*, die dit jaar in première ging bij het Gelders Orkest. Wel blijft de vraag wat dat laatste expressieve en meeslepende deel nu eigenlijk met het voorgaande te maken heeft.

Frits van der Waa (Volkskrant, 22 december 2005)

Simons: Secret Notes (Vioolconcert nr.2), op.19 - A Tí Te Toca (para dos pianos y orquesta), op.23 - Symfonie nr.1, op.26. Marijn Simons (viool), Radio Kamerorkest o.l.v. James MacMillan, Anna & Ines Walachowski (piano), Symfonieorkest van Aken o.l.v. Marcus R. Bosch, Het Gelders Orkest o.l.v. Martin Sieghart. NorthWest Classics NWC 412152 • DDD-64'

Uitvoering 8

Fantasie, flair en adrenaline. Daaraan ontbreekt het niet bij Marijn Simons, het 23-jarig Limburgs muziektalent, dat tegenwoordig 'componist, violist en dirigent' op zijn visitekaartje heeft staan. De muziek op zijn in 1999 verschenen cd was al veelbelovend, maar de sindsdien geschreven stukken die we nu te horen krijgen zijn aanzienlijk rijker aan muzikale substantie en meer ontwikkeld in vorm en techniek. Met de Centraal-Europese traditie heeft hij weinig uitstaande. Marijn Simons draaft liever over de Amerikaanse prairies en bezoekt graag Latijns-Amerikaanse danslokalen. Hij houdt van weidse strijkerpassages zoals we die van Ives en Copland kennen. Door de laatste werd hij in meer opzichten beïnvloed, getuige het soms pompeuze, triomfantelijke koper en de Latijns-Amerikaanse dansen (zie Coplands balletmuziek Rodeo). De contrasten zijn groot. Tegenover sterk motorische snelle delen die als perpetuum mobile voortrazen staan langzame waarin de tijd lijkt te zijn bevroren. Van dat laatste is het middendeel van het Tweede vioolconcert, *Secret Notes* getiteld, een mooi voorbeeld. Het wordt geflankeerd door springerige muziek in een enigszins Stravinsky-achtige toccatastijl. De door Simons meesterlijke gespeelde vioolpartij - ook als violist is hij er duidelijk op vooruitgegaan, vergeleken met die cd van 1999 - bevat trouwens veel dubbelgrepen en scherp gestreken passages à la Stravinsky. Het als geheel aantrekkelijke *A Tí Te Toca* - oftewel 'jij bent aan de beurt' - begint met een dromerig stemmingsbeeld dat bijna tien minuten aanhoudt, waarna een flinke hoeveelheid Latijns-Amerikaanse dansmuziek over de luisteraar wordt uitgestort, uitbundig, maar soms ook, in 'Sandunga', een beetje sinister. Daarmee verwant zijn de big-band-achtige klanken in het middendeel van de Eerste symfonie. Een vreemde symfonie overigens, die begint met een drie minuten durende manische toccata - veel slagwerk en trompetgeschetter - en eindigt in Gorecki-sfeer, met eindeloze strijkersglissandi en af en toe een pathetische mordent, herinnerend aan het langzame deel van Rodrigo's *Concierto de Aranjuez*. Daar moet je van houden. Marijn Simons barst van talent, maar slaat nogal wild om zich heen. Van de drie orkesten op deze cd verdient Het Gelders Orkest de

erepalm. Bij het Radio Kamerorkest is het in het eerste deel van het Violconcert een rommeltje. Ronduit spectaculair is overigens de opnametechniek, een zeldzaam voorbeeld van ruimte in klank en buitengewoon realistisch in de sonoriteit van de twee vleugels.

Aad van der Ven (Luister februari 2006)